

EUGENE O'NEILL, «Discurs d'acceptació del premi Nobel de Literatura», 1936. (Traducció: TNC)

En primer lloc, vull expressar el meu més profund pesar perquè les meves circumstàncies personals m'han impedit arribar a temps a Suècia per assistir al festival i ser present en aquest banquet i poder-vos expressar personalment el meu reconeixement i gratitud.

És molt difícil trobar les paraules adequades per descriure el profund agraïment que sento davant d'aquest gran honor que mai no hauria pensat obtenir per la meva feina: el Premi Nobel. Aquesta màxima distinció em resulta fins i tot encara molt més grata perquè sento molt profundament que no és només la meva obra la que resulta guardonada sinó també l'obra de tots els meus col·legues americans: el Premi Nobel és un símbol de la majoria d'edat del teatre americà.

Les meves obres són simplement, a causa de la fortuna del temps i de les circumstàncies, l'exemple més conegut d'obra realitzada per un dramaturg americà des dels anys de la Guerra Mundial: una obra que finalment ha projectat

el teatre americà, en els seus aspectes més rellevants, fins un nivell d'èxit del qual els americans poden sentir-se justament orgullosos, prou digne finalment com per reivindicar un cert parentiu amb el teatre europeu modern d'on sorgeix la nostra inspiració original.

Aquesta idea d'inspiració original em fa pensar el que per mi representa la major felicitat que em brinda aquesta ocasió, que és l'oportunitat de reconèixer, amb gratitud i orgull, a vosaltres i a tot el poble de Suècia, el deute de la meva obra envers el més gran geni entre tots els dramaturgs moderns, el vostre August Strindberg.

Vaig llegir les seves obres quan vaig començar a escriure l'hivern de 1913-14, i va ser ell, més que cap altre, el primer que em va atorgar la visió de com podia ser el drama modern, i el primer que em va inspirar a escriure per al teatre jo mateix. Si la meva obra té algun valor perdurable, el dec a aquest primer impuls que vaig rebre d'ell, un impuls que ha continuat servint-me d'inspiració durant tots aquests anys, i també a l'ambició que va despertar en mi seguir les passes del seu geni de la forma més decorosa que el meu talent permetés, i amb la mateixa integritat de propòsit.

Evidentment, per vosaltres a Suècia no és cap novetat que la meva obra és deutora de la influència d'Strindberg. Aquesta influència es percep clarament en més d'una de les meves obres i resulta evident per a qualsevol. Tampoc serà novetat per a qualsevol que m'hagi conegut, ja que jo mateix hi he insistit sempre. Mai no m'he sentit un d'aquells que desconfien tant de la seva pròpia contribució que pensen que no es poden permetre el luxe d'admetre que alguna vegada han rebut influències, no sigui cas que se'ls descobrís una total falta d'originalitat.

No, estic tan orgullós del meu deute amb Strindberg, massa feliç de tenir aquesta oportunitat de proclamar-ho entre la seva gent. Per mi, ell continua sent, de la mateixa manera que Nietzsche en el seu camp, el mestre, fins i tot encara avui en dia el més modern de tots nosaltres, encara el nostre líder.

I em sento molt orgullós de pensar que potser el seu esperit, reflexionant sobre el Nobel de Literatura d'aquest any, pugui somriure amb una petita satisfacció, i trobar que el deixeble no és massa indigne del mestre.